

عنوان مقاله:

بررسی و تبیین عبرت و نقش آن در خودسازی انسان ها از دیدگاه نهج البلاغه

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی روانشناسی، علوم اجتماعی، علوم تربیتی و فلسفه (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حامد فتحعلیانی - استادیار گروه معارف، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملایر، ایران.

ابوالفضل یداللهی اصلان - استادیار گروه ادبیات عرب، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان، ایران.

ابراهیم حسین خانی - دانشجوی کارشناسی ارشد الهیات و معارف اسلامی گرایش فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملایر، ایران.

سمیرا عسگری - دانشجوی کارشناسی ارشد الهیات و معارف اسلامی گرایش فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملایر، ایران.

خلاصه مقاله:

از کارآمدترین روشهای تربیتی که در قرآن و سیره پیشوایان دینی آمده، روش عبرت است. عبرت حالتی است که در اثر برخورد با اموری ظاهری و مشهود، برای انسان پدید می آید و به معرفتی باطنی و غیر مشهود منتهی میشود. به این حالت، اگرچه روش نمیگویند ولی با توجه به عامل ایجادکننده آن، جنبه روشی پیدا میکند. تشابه زندگی انسانها و اقوام و ملل مختلف با یکدیگر، حساسگری و اندیشه ورزی و نیز تاثیرپذیری انسان، مبانی این روش را تشکیل میدهند؛ یعنی در اثر تعامل این ویژگیها با یکدیگر، حالت عبرت پدید می آید. دستیابی به بینش، بهره‌مندی از تجارب دیگران، مصونیت نسبی از خطا و درنهایت استفاده بهینه از باقیمانده عمر، از پیامدهای تربیتی و آثار عبرت است. از منابع عبرت، میتوان به حوادث و تحولات تاریخی، سرگذشت اقوام و ملل، شگفتیهای خلقت، حیات و مرگ تمدنها، عظمت و انحطاط دولتها، تجربیات اولیه خود انسان و در یک کلام، دنیا و سنتهای حاکم بر آن اشاره کرد. روش تحقیق این مقاله توصیفی تحلیلی با فن کتابخانه ای می باشد.

کلمات کلیدی:

عبرت؛ عبرت آموزی؛ نهج البلاغه؛ تربیت؛ پند و اندرز.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1699157>

